

گویش سیوندی

(زووانی سیوندی)

فرزاد نوروژی - حسین آزاده

شیراز

۱۳۹۵

سرشناسه	: نوروزی، فرزاد، ۱۳۴۵ -
عنوان و نام پدیدآور	: گویش سیوندی (زووانی سیوندی)، فرزاد نوروزی، حسین آزاده.
مشخصات نشر	: شیراز: نشر سیوند، ۱۳۹۵.
مشخصات ظاهری	: ۴۵۶ ص.: جدول.
شابک	: ۹۷۸-۶۰۰-۷۹۲۰-۲۱-۳
وضعیت فهرست نویسی	: فیپا
موضوع	: سیوندی
موضوع	: Sivandi dialect
موضوع	: زبان‌های ایرانی -- گویش‌ها
موضوع	: Iranian languages – Dialects
شناسه افزوده	: آزاده، حسین، ۱۳۲۸ -
رده بندی کنگره	: ۱۱۰۹ / ۳۰۰ / ۱۳۲۷۶ PIR
رده بندی دیویی	: ۹۲ / ۱۰۰
شماره کتابشناسی ملی	: ۱۳۲۷۶۰۴

شیراز، خیابان قصر دشت، کوچه هشت، پلاک یک

۰۷۱۳۲۳۶۱۲۲۹ - ۰۹۱۷۱۱۸۲۶۲۱

sivandpub@gmail.com

گویش سیوندی

(زووانی سیوندی)

فرزاد نوروزی حسین آزاده

نوبت و سال چاپ: اول ۱۳۹۵ / شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۹۲۰-۲۱-۳

چاپ و صحافی: سمن

فهرست

صفحه

عنوان

۹ مقدمه

- پیشینه تحقیق، ضرورت نگارش، نام میوند، موقعیت جغرافیایی سیوند، آثار باستانی، خاستگاه قومی، روس تبار و نیکو و نگارش، سپاسگزاری

۱۹ درباره دستور زبان

- همخوان ها، واکه ها، نشانه ها، تکیه، ساختمان هجا، مصدر، فعل، شخص و زمان، بن فعل، لازم (ناگذرا) و متعدی (گذرا)، اسم مفعول / صفت مفعولی، شناسه، وجه فعل، نمود فعل، فعل مجهول، فعلهای گذشته و چگونگی ساختن آن ها، فعل های مضارع، امر و نهی و دستور ساخت آن ها، صرف ارگاتیو افعال متعدی، حرف تعریف، جمع و مفرد، مضاف و مضاف الیه، صفت، ضمیر، قید، پیشوند ها و پسوند ها، عدد، حرف های اضافه و ربط

۵۵ صرف فعل های پر کاربرد

- آمدن، رفتن، آوردن، خوردن، شمردن، افتادن، شناختن، ستاندن، خریدن، شکستن، متعدی، بافتن، خواستن، خواندن، دودن، دادن، گرفتن، فروختن، رسیدن، دیدن، پرسیدن، بودن، شدن، داشتن، دوختن، داشتن، بُردن، بُردن (متعدی)، نشستن،

برخاستن، گفتن، انداختن، برداشتن، زدن، آویختن، خواباندن، گذاشتن، بخشیدن،
بخشودن، بستن، پریدن، بوشاندن، بیچاندن، بیچیدن، جیدن، توانستن، جویدن،
چراندن، پوشیدن

۱۳۱ جملات نمونه

۱۴۱ واژه نامه سیوندی - فارسی

۳۶۱ نمایه فارسی

www.ketab.ir

زبان یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های انسان است؛ او در قالب زبان می‌اندیشد و آنچه را در ذهن دارد به شکل سخن به دیگران منتقل می‌کند، بدین ترتیب کار اصلی زبان ایجاد ارتباط میان انسان‌ها است. کاربرد زبان بسیار آسان است زیرا انسان آن را از کودکی به تدریج می‌آموزد، اما مطالعه و شناخت آن کاری سخت و طاقت‌فرسا است.

مطالعه زبان با اهداف مختلفی صورت می‌گیرد از جمله: جلوگیری از نابودی زبان، کمک به مطالعات تاریخی، جلوگیری از دگرگونی بی‌جای زبان تحت تأثیر زبانهای دیگر، حفظ متونی که به یک زبان نوشته شده است، پشتیبانی واژگانی از زبان معیار در امر واژه‌سازی، شناخت واقعیت‌های یک زبان همان‌گونه که هست، شناخت تأثیر گذر زمان در تغییر و تحول واژگان و زبان و گاهی اوقات شناخت سیر مهاجرت‌ها و بازشناسی هویت قومی، تاریخی و فرهنگی کسانی که به زبان یا گویش خاصی سخن می‌گویند.

گویش سیوندی از نظر زبان‌شناسان، گویشی از شاخهٔ ایرانی، مال غربی است که با هورامی، لکی، کردی، گیلکی، گویش‌های مرکزی ایران و ... خویشاوند است. مردم سیوند به گویش خود «زووانی سیوندی *zuwân i sivandi*» می‌گویند که در اینجا معنای زبان شناختی «زبان» مد نظرشان نیست. آنها گویش خود را بسیار دوست دارند؛ به‌ویژه نوجوانان این دیار، سخن گفتن به گویش سیوندی را نشانهٔ بزرگسالی، و جوانان آن را نشانهٔ پابندی به هویت قومی و فرهنگی خود می‌دانند. به‌طور کلی مردم سیوند برای این میراث دیرین احترام زیادی قائل‌اند.

موقعیت جغرافیایی سیوند

سیوند روستایی است از دهستان خفرک علیا، از توابع شهرستان مرودشت واقع در هفتاد و پنج کیلومتری شمال شیراز که بر سر راه اصفهان و در دامنه جنوبی کوهی از رشته کوه زاگرس (که از شمال غرب به شرق تا ارسنجان ادامه دارد) واقع شده است. در بخش غرب آن، «رودخانه سیوند» جریان دارد که از جلگه پاسارگاد سرچشمه گرفته، در محل «پل خان» به رودخانه «کُر» می‌پیوندد.

سیوند فعلی چهارمین نقطه‌ای است که مردم آن برای اقامت برگزیده‌اند. پیش از این در سه کیلومتری جنوب شرقی سیوند فعلی در محلی به نام «دهکانه» (= ده کهنه) و پیش از آن در پنج کیلومتری شمال سیوند کنونی در محلی به نام «سیوند خرابه» که اکنون بر سر راه جدید شیراز - اصفهان قرار دارد، زندگی می‌کرده‌اند. از آن پیشتر نیز مردم سیوند، بنا به قولی که باب آں مشکل است، در انتهای دره‌ای به نام «تنگ خوش» در سه کیلومتری شمال غرب سیوند می‌زیسته‌اند.

از اخباری که سینه به سینه منتقل شده، بزگسالان نقل می‌کردند، این است که پس از دوره صفوی «سیوند خرابه» یا «سیوند سرخه» مورد تهاجم افغان‌ها که در حال فرار از جلوی نادر شاه افشار بودند قرار گرفته و به خاطر مقاومت سیوندی‌ها به آتش کشیده شده است. پس از آن بود که به ده کهنه که از چند جهت بین کوه محصور بوده و قابلیت دفاع خوبی داشته است نقل مکان کرده‌اند. یکی از عواملی که باعث حفظ این گویش باستانی شده است، زندگی در این گونه مکانها و کمی ارتباط با خلائ با مردم دیگر آبادیها بوده است.

سیوندی‌ها حدود یک قرن و نیم پیش، از ده کهنه به سیوند کنونی نقل مکان کرده‌اند به طوری که سنگ قبرهای موجود و پژوهش‌های میدانی آقای بهرام روستاپور مؤید آن است. به علاوه، این مطلب را یکی از نگارندگان (حسین آزاده) پنجاه سال پیش از دو نفر به نام‌های عمه شهربانو و حاج مرتضی شنیده است که آن زمان بیش از صد سال داشته‌اند و بنا به گفته خودشان کودکان آخرین خانواده‌هایی بوده‌اند که از ده کهنه به سیوند کنونی آمده بودند.

نام سیوند

«وند» از پسوندهایی است که معمولاً در نام طوایف، تیره‌ها و ایلات استان‌های کرمانشاهان، ایلام، لرستان و چهارمحال و بختیاری به وفور یافت می‌شود. این پسوند، هم نشان دهنده ماهیت عشیره‌ای سیوند و هم خاستگاه آن است. عده‌ای «سیوند» را تحول یافته «سکوند» [sakvand] می‌دانند به طوری که امروزه نیز سکوندهای لرستان خود را [seyvand] با یای مجهول می‌نامند. شاید این یای مجهول به مرور زمان به صورت [si:vand] درآمده است. با این حال سیوندی‌ها از نظر زبانی شباهت چندانی با سکوندهای امروزی ندارند. در ایل هفت لنگ بختیاری نیز طایفه‌ای به نام «اسیوند» وجود دارد که از نظر زبانی شباهتی با سیوندی‌ها ندارند زیرا سکوندی و بختیاری از نظر زبانی در شاخه‌ای از زبانهای ایرانی تقسیم بندی می‌شوند و تحت تأثیر فارسی میانه‌اند، درحالی که سیوندی از شاخه شمال غربی است. برخی نظرات دیگر نیز درباره وجه تسمیه سیوند ارائه شده به فائده مبنای علمی بوده، هیچ کدام مشخص کننده هویت قومی نیست. آنچه نهایتاً می‌رساند گفت این است که خاستگاه سیوندی‌ها همان مناطقی است که خاستگاه طوایف «وند» است.

خاستگاه قومی

چنان که از قرائن بر می‌آید اهالی سیوند مهاجران هستند که در سده‌های نه چندان دور به فارس کوچیده، یا کوچانده شده‌اند. تاریخ قومی این قبیله‌ها موجود در قبرستان «امامزاده عقیل» معروف به «سلطان کرم»، که مربوط به نخستین اقامتگاه سیوندی‌هاست، به آغاز دوره صفوی یعنی اوایل قرن دهم هجری قمری مربوط می‌شود. اگر بخواهیم از استدلال تاریخی که آن هم بر پایه قرائن است و نه شواهد پرهیز کنیم، ویژگی‌های دستوری، آوایی، و واژگانی گویش سیوندی، خود نشانه مهاجرت سیوندی‌ها به سرزمین فارس است. تعلق این گویش به شاخه شمال غربی زبانهای ایرانی مانند تاتی، تالشی، گیلکی، کردی به‌ویژه هورامی و لکی، و خویشاوندی با گویش‌های مرکزی ایران، حفظ مصوت بلند «ā» در واژه‌هایی مانند: آسمان، بیابان، نان، حمام و ...

(برخلاف اهالی فارس) و بالاخره شباهت با گویش های لکی و هورامی، نشانه این است که اهالی سیوند از غرب کشور به فارس آمده‌اند، یعنی از جایی فرضی در غرب ایران کنونی در سرزمین باستانی «ماد».

آثار باستانی

آثار زیادی از اقامت انسان در گذشته های دور در سیوند موجود بوده و هست. از جمله آن ها گورستانی موسوم به قبرستان گبرها است که پس از انقلاب اسلامی تسطیح و روی آن خانه سازی شد. در دهه ۱۳۵۰ ش. در کنار همین گورستان حوضچه و خمره‌هایی با ناودانهای سفالی مرتبط به یکدیگر کشف شد که به گفته باستان شناسان کارگاه شراب سازی و مربوط به دوران پیش از اسلام بوده است. در کوهی به نام قلاتی گوری نیز برخی گورهای عمودی مربوط به دوران پیش از اسلام وجود دارد.

در سینه کش کوهی به نام «تنگ گبر» در دهانه «تنگ خوش»، معدن و کارگاه تراش سنگ‌هایی وجود دارد که در ساختمان کعبه زرشت در نقش رستم، کاخ های پاسارگاد و تخت جمشید به کار رفته است و منور قناعات و ستونهای تراشیده شده در این مکان موجود است. این محل امروزه به «الماس بُری» معروف است.

«سنگ نوشته‌های پهلوی» در تنگ خوش اثر دیگری است که بر اثر آفتاب و باران و سایر عوامل جوی در شرف خرابی بوده، خواندن آنها بسیار دشوار است.

در شش کیلومتری شمال شرقی سیوند، کنار پارک جنگلی مرسوه به «سرچشمه ابوالمحدی»، غاری کم عمق و پلکانی در دو سطح به نام «اشکفتی چهل پله» (غار چهل پله‌ای) قرار دارد که دارای پله‌های سنگی تراشیده شده از کف غار است.

در یک کیلومتری شمال سیوند کنونی نیز در جایی که امروزه به «سربند» معروف است آثار پایه های باقی مانده از پلی سنگی با ملاط ساروج با نام «پردا گچی» (= پل گچی) بر روی رودخانه سیوند وجود دارد که در کنار زائده طبیعی کوچکی به نام «قلعه دختر» واقع شده است.

پیشینه تحقیق

گویش سیوندی از دیر باز مورد توجه زبان شناسان اروپایی بوده است؛ به گفته پیر لکوک (*Pierre Lecoq*)؛ احتمالاً «فردریش کارل آندریاس» (*P.C. Andréas*)، نخستین فرد و نخستین اروپایی علاقه مند به پژوهش در این باره بوده است. او در سال ۱۸۷۸ م. / ۱۲۵۷ ه. ش در سیوند اقامت داشته اما یادداشت های سفر او در سال ۱۹۳۹ م. / ۱۳۱۸ ه. ش. به وسیله «آرتور کریستین سن» (*A. Christensen*) منتشر شده است. یادداشت های آندریاس شامل یک طرح مختصر آوایی و ریخت شناختی، فهرستی از افعال با صرف آنها و واژنامه ای نسبتاً مختصر است که نشانه گذاری واژه های آن خیلی مطمئن نیست و نیز درباره دستور زبان کم گفته شده و وجوه زبانی بر اساس صرف، گروه بندی نشانه ها، چند سال بعد زوکوفسکی (*žukovski*) در خلال سفرش به ایران، مواد مهم تری از این گویش را گردآوری کرده که نتیجه تحقیق وی در سال ۱۹۲۲ م. / ۱۳۰۱ ه. ش. منتشر شده است. چند متنی هم که وی نوشته، ترجمه سیوندی داستان هایی از زبان فارسی است. واژه نامه آن نیز نسبتاً درست است، اما به دلیل فقدان دستور زبان، تصویر دقیقی از ساختار این گویش را به دست نمی دهد.

در سال ۱۸۸۸ م. / ۱۲۶۷ ه. ش (۱۳۰۵ ق)، حشام الدوله، والی فارس، میرزا حسین تهرانی را برای تحقیق درباره این گویش، سید می فرستد. دست نوشته های تهرانی که در کتابخانه میرزا حبیب اصفهانی بوده است، توسط کلمان هوار (*Clément Huart*) پیدا شده و در سال ۱۸۹۳ م. / ۱۲۷۲ ه. ش در مجله آسیایی (*Journal Asiatique*) به چاپ رسیده است. اطلاعات جمع آوری شده توسط تهرانی، عمدتاً به صورت واژگان است و چند جمله ای هم که در آن وجود دارد، ویژگی های دستوری گویش سیوندی را نشان نمی دهد. علاوه بر این، به خط فارسی بوده، در نتیجه درک تلفظ دقیق برخی واژه ها دشوار است. البته به غیر از چند مورد، بیشتر وجوه ذکر شده توسط هوار درست است. بعدها «گایگر» (*W. Geiger*) با بهره گیری از مطالب تهرانی - هوار مقاله «گویشهای مرکزی» را منتشر کرد. او در این اثر گویش سیوندی را جزو گویشهای مرکزی ایران برشمرده است.

«اسکار. مان» (*O. Mann*) در سال ۱۹۰۷ م. یادداشت‌هایی از گویش سیوندی گردآوری کرده که در سال ۱۹۲۶ م. / ۱۳۰۵ ه. ش به وسیله «ک. هدنک» (*K. Hadank*) منتشر شده است. این یادداشت‌ها، خیلی کوتاه، دارای داستانی نسبتاً دقیق و چند صفحه واژگان است که با یادداشت‌های ژوکوفسکی و میرزا حسین تهرانی مقایسه شده است.

مورگنشتیرنه (*G. Morgenstierne*) نیز در یادداشت‌های خود (در مورد تخت جمشید ۱۹۵۴ م. / ۱۳۳۶ ه. ش و سیوند ۱۹۵۷ م. / ۱۳۳۶ ه. ش) به برخی واژه‌های جدید اشاره کرده است.

آنچه تاکنون درباره پیشینه تحقیق گفته شد، برگرفته از کتاب ارزشمند پیر لکوک (*Pierre Lecoq*) زبان‌شناس فرانسوی با عنوان (*Le Dialecte De Sivand*) است که جامع‌ترین تحقیق را تا کنون خودش درباره گویش سیوندی انجام داده است. او در بهار سال ۱۹۷۱ م. / ۱۳۵۰ ه. ش، پاییز ۱۹۷۱ م. / ۱۳۵۱ ه. ش و بهار ۱۹۷۳ م. / ۱۳۵۲ ه. ش در سیوند اقامت داشته است. کتاب وی در آغاز شامل پیشینه سیوند شناسی است که شمه‌ای از آن در بالا آمد. بخش نخست اثر او در بر درانده دستور زبان سیوندی است که طی آن نویسنده به نظام آوایی، توزیع و تغییر واج‌ها، تکیه گذاری، لحن و آهنگ، اسم، صفت، ضمیر، عدد، قید، حروف اضافه، نهاد، مشتق، مرکب، حرف ربط، فعل، الگوهای صرفی و نکاتی در نحو پرداخته است.

بخش دوم کتاب شامل هشت متل به زبان سیوندی است که گویشوران منتخب، نقل کرده‌اند و لکوک با دستگاه ضبط صوت ضبط کرده است، آنگاه صداهای را پیاده و پس از بازیابی گویشوران، به زبان فرانسه ترجمه کرده است. شایان ذکر است که متون تحلیل شده در بخش نخست کتاب وی، متعلق به همین متل‌ها است.

بخش سوم کتاب لکوک، واژه نامه گویش سیوندی است که شامل آوانویسی ۱۷۸۰ واژه سیوندی و معادل فرانسوی آنها است. وی می‌نویسد: کتاب خود را زمانی تمام کرده، که مقاله «ای. ک. مالچانوا» (*E. K. Molchanova* ۱۹۷۶ م. / ۱۳۵۵ ه. ش) را با عنوان «برخی ویژگی‌های آوایی گویش سیوندی»، دیده بوده است. لکوک

می‌گوید مشاهده کار مالچانوا، حتی از نقطه نظر کاملاً آواشناختی، هیچ تغییری در تعریف گویش سیوندی از نظر وی ایجاد نکرده است.

ضرورت نگارش

بیشتر آثار گویش‌شناختی سیوندی، توسط نگارندگان این اثر، مورد مطالعه قرار گرفته، کاشف به عمل آمد که هرچند زحمات بسیاری کشیده‌اند تا این گویش را به اهل تحقیق معرفی کنند، اما بسیاری از واژگان سیوندی، به درستی به آنها منتقل نشده یا به دلیل ترجمه از زبان سیوندی به فارسی و از فارسی به زبانهای اروپایی با خطاهای فراوان همراه است. مهم‌تر از همه، تعداد واژگان موجود در آثار آن بزرگان، بسیار کمتر از میزانی است که حتی پس از نیم قرن، هم اکنون در سیوند به کار می‌رود - زیرا هدف آنها گردآوری واژه‌ها نبوده است، بلکه تحقیق زبان‌شناختی این گویش را مد نظر داشته‌اند. با این حال در آثار برخی از آنها خطاهای آوایی، معنایی و چاپی به اندازه‌ای فراوان است که ممکن است پژوهشگران را به بیراهه بکشاند. البته زحمات ایشان بسیار علمی و قابل تقدیر است.

با عنایت به مطالب مذکور در فوق، اقبال مردم سیوند به گردآوری گویش خود و اهمیتی که این گویش از نظر زبان‌شناختی دارد، دزخ دانستیم کتاب گویش سیوندی را بنویسیم؛ با این وجود مدعی نیستیم که این اثر همه را در بر می‌گیرد، اما به زبان‌شناسان و پژوهشگران اطمینان می‌دهیم که از نظر ادگاری و برابر گذاری، مرجعی کم خطا است.

روش تحقیق

ما از دوران نوجوانی علاقه‌مند به کار پژوهش در باره سیوند بودیم. نخستین چیزی که علاوه بر زبان مادری ما را به خود جذب کرد، متل‌های سیوندی بود. آرام آرام به جمع‌آوری و ضبط قصه‌ها با صدای گویندگان آنها پرداختیم. معلمان ما نیز در ایجاد این علاقه سهم به‌سزایی داشتند. از طرف دیگر آمدن زبان‌شناسان اروپایی به سیوند و تحقیق و جمع‌آوری واژگان سیوندی انگیزه‌نهایی تحقیق را در ما ایجاد کرد و مسلماً

روشی که ما برگزیده‌ایم، همان روش زبان‌شناسان زحمت‌کشی است که برای پژوهش دربارهٔ گویش ما، مسافتی بس دراز را با سختی و مشقت پیموده‌اند.

منبع اصلی واژگان این اثر، مواد ادبیات شفاهی است که توسط یکی از نگارندگان (حسین آزاده) از دههٔ ۱۳۵۰ ش. گردآوری و ثبت و ضبط شده است، شامل مثل‌ها، مثل‌ها، ترانه‌های کار و عبارات مربوط به بازی‌ها و مراسم محلی و باورها که تاکنون بخشی از آن مواد در قالب چند کتاب به چاپ رسیده‌است، از جمله: (۱) قصه‌های فارس (دو جلد ۲) ضرب المثل‌های شمال فارس (۳) باورهای مردم شمال فارس (۴) ضرب المثل‌های سیوندی، دو جلد. شایان ذکر است که بسیاری از واژه‌های اثر پیش رو نیز که امروزه در میان فراموشی است، برگرفته از همین کتاب‌هاست.

پس از دسته‌بندی واژه‌ها، اصلاحات موجود در منابع یاد شده، در گام نخست، با استفاده از گنجینهٔ لغات فرهنگ فارسی، همین به برابری واژگان در گویش سیوندی پرداختیم. سپس روی آوردیم به تهیهٔ فهرست‌های تخصصی واژه‌هایی مانند ابزار کشاورزی و باغ‌داری و ... پس از آن واژه‌نامه با گویش‌های خویشاوند را مرور کردیم، در حالی که پیوسته با سالمندان سیوندی تماس بودیم و طی نشست‌های فراوان با افراد آگاه اما بیسواد موضوعی را پیش می‌کشیدیم. نفس پرهیز از پرسش مستقیم منتظر می‌ماندیم تا واژه‌ها به طور طبیعی به ذهن گویندگان خطور کند، در حالی که صدای آنها را ضبط می‌کردیم. آنگاه در پایان، از واژه‌هایی که همان‌جا داشت کرده بودیم می‌پرسیدیم و نتایج را ثبت می‌کردیم. البته جوانان و نوجوانان علاقه‌مند نیز در این راه با یادآوری واژه‌هایی که به طور تصادفی از بزرگترها می‌شنیدیم، ما را یاری می‌کردند.

چارچوب کتاب

استفاده از این کتاب و یادگیری گویش سیوندی نیازمند آگاهی از دستور زبان و توانایی در صرف افعال کاربردی است به همین دلیل پس از مقدمه، نکاتی را به صورت طبقه‌بندی شده دربارهٔ دستور زبان سیوندی نوشتیم و تعداد قابل توجهی از افعال

کاربردی سیوندی را به طور کامل در زمانهای مختلف صرف کردیم تا راهگشای زبان‌شناسان، دانشجویان و دست‌داران این گویش باشد. علاوه بر این جملات متعددی را برای نمونه به فارسی و سیوندی نوشتیم تا تمرینی باشد برای نوجوانان عزیز هم‌محلی‌مان که هرچه بهتر زبان نیاکان خود را بیاموزند.

از آنجا که مخاطبان اصلی این اثر سیوندی‌ها و سیوندی تبارها هستند، واژه نامه که بخش اصلی این اثر است، با اولویت گویش سیوندی طبقه بندی شده بدین ترتیب که ابتدا واژه سیوندی با خط فارسی و یاری گرفتن از نشانه‌های «الفبای آوانگاری بین المللی» (IPA) آمده، سپس معادل فارسی آن با توضیحات نوشته شده است. لذا برای یافتن معادل فارسی یک واژه فارسی، باید به «نمایه فارسی-سیوندی» در پایان کتاب مراجعه شود.

سپاسگزاری

مراتب سپاس خود را از بزرگواران و جوانان محترم سیوند که در این راه ما را یاری کرده‌اند اعلام می‌داریم: حاج رسالت طالب، حاج جلیل کارگر، حاج محمود عبداللهی، حاج نوروز نوروزی، حاج غلامحسن نوروزی، حاج غلامحسین وفایی، آقای جعفر یوسفی، مهندس محمد حسین محمودی، حاجیه خانم عطری، سفی، حاجیه خانم بدرالزمان محمودی، سرکار خانم فاطمه جلالی، مهندس سیامک محمدی سیوند، آقای بهنام فانی، خانم لیلا حقیقت، مهندس غلامرضا تقی زاده، آقای علی اسرار محبتی، آقای بهرام روستاپور، آقای فخرالدین زارعی‌نژاد، آقای علی رفیعی و آقای محمد نهیری.

همچنین از اعضای محترم «قطب علمی پژوهش‌های فرهنگی و ادبی فارس دانشگاه شیراز» به‌ویژه جناب آقای دکتر کاووس حسینی، و نیز مدیر محترم انتشارات سیوند آقای محمدجواد کاظمی تقدیر و تشکر می‌کنیم و نیز بر خود فرض می‌دانیم از آقایان محترم و فرهنگ دوست حاج محمود کاظمپور و مهندس امیرمحمد راستی به پاس حمایت شان از نویسندگان این اثر قدردانی کنیم.